

{ אז נדברו }

פסח תשע"ט | גליון מקוצר - בין הזמנים

להצטרפות לרשימת

התפוצה במייל,

להערות והארות:

a8447168@gmail.com

להשתתפות בהוצאות הגליון:

בבנק:

חשבון 53957

בנק דיסקונט

סניף 106

באשראי:

"נדרים פלוס"

"קהילות"

בטלפון:

(מענה ממוחשב)

0799-654321

תודה מראש!!!

”

הבחנה נקודתית לקראת מצות סיפור יציאת מצרים בליל הסדר ובא...

ובכן: חז"ל מלמדים אותנו שאחת מהמשימות שמוטלות על אבא בליל הסדר... זה להכניס את הילדים לדרמה שכאילו זה אנחנו!!! אנחנו העבדים האומללים שאוכלים לחם עוני ומרור... אנחנו אלה שפתאום יוצאים ממצרים ואנחנו בני חורין ויושבים מסובים... וחייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים... נכון!! זו המשימה!!! אבל צריך לדעת דבר אחד: שבסופו של דבר המטרה האמיתית היא לא באמת להישאב אחורה וזהו... זה לא איזה נוסטלגיה שמתרפקים עליה... מתרגשים... מבקרים... מצטלמים וחוזרים למציאות... לא!!!

צריך לדעת שעיקר המסר בסיפור על מה שהיה... או בתוך הכנה למה שהוזהר... ובעיקר מה שיהיה... מה אני מתכוין?? אני אתן לך דוגמא: בחור מאורס... והנה בדיוק שבועיים לפני חתונתו יש לו חתונה של חבר, והוא מגיע לחופה... והפעם לשם שינוי הוא לא עומד מרחוק ומפטפט עם חברים... אלא מתקרב קרוב קרוב למעמד החופה... כי הוא רוצה לראות את זה מקרוב... כי בעוד פחות משבועיים גם הוא הולך לעמוד כאן מתחת החופה... ולכן הוא רוצה לראות את זה מקרוב... והוא מתרגש!!! מאוד מאוד מתרגש בחופה הזו!!! יש לו דמעות בעיניים!!

ממה הוא מתרגש?? מהחופה!!! מהחופה של מי?? של החבר שלו?? כן... ו... ולא!!! כן... הוא אמנם מתרגש מהחופה של החבר שלו... אבל עיקר ההתרגשות היא מעצם העובדה שעוד שבועיים זה הולך לקרות אצלו... כלומר: אם הוא היה כעת סתם בחור רווק הוא לא היה מתרגש במיוחד... אז למה דווקא עכשיו הוא כן מתרגש?? כי היות ומה שקורה פה אוטוטו הולך לקרות אצלו... אז כאן כבר הוא מתרגש... הבנת את הנקודה???

אותו דבר כאן: אנחנו צריכים לספר על יציאת מצרים... איך הקב"ה הוציא אותנו מעבדות לחרות... ואנחנו אמורים להתרגש מ"אשר גאלנו וגאל את אבותינו ממצרים"... כן... אבל תכל'ס: מה עיקר ההתרגשות?? עיקר ההתרגשות היא מהמשפט הבא: כן!!! כן יגיענו ה'... ששים ושמים בבנין עירך ושמים בעבודתך ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים... זה עיקר ההתרגשות... שמה שהיה במצרים אוטוטו הולך לקרות בקרב אצלנו... כמו שהחתן מתרגש לראות את החופה של החבר שלו... כי... זה הולך לקרות אצלו...

ככה גם אנחנו מתרגשים מיציאת מצרים... בעיקר בגלל שכימי צאתך ממצרים אראנו נפלאות... לו יצויר שהגאולה העתידה לא הייתה באופק... והיינו יושבים בליל הסדר ומתרפקים על יציאת מצרים... על מה שיצאנו לחירות... זה לא אמור לשמח אותנו... זה רק אמור לשבור את רוחנו... כשרבי אלעזר בן עזריה ורבי טרפון ור"ע וכו'... יושבים שנתיים בלבד לאחר חורבן בית המקדש והם מספרים ביציאת מצרים כל אותו הלילה... מה אמור לצאת להם מהסיפור הזה?? אנוחה אחת גדולה ומרה... כן... פעם יצאנו לחירות... ואילו עכשיו נכנסנו לגלות...

אז למה הם שמחים?? על מה הם מתרפקים??

על הידיעה והאמונה הברורה שיציאת מצרים היא רק המדגם הקטן!!! והאור הגדול שהיה לנו במצרים אז... הרי הולך להתחדש ולהתגלות אלינו במהרה בימינו כפול שבעים ושבעה...

ההבחנה הזו אמורה לשנות את כל הגישה לליל הסדר...

במקום לשבור את הראש איך להחזיר אותנו אחורה... איך לנתק אותנו מהמציאות ולהישאב למושגים הכ"כ רחוקים שהיו לנו ביציאה ממצרים... אין צורך!!! לא צריך עד כדי כך להתנתק...

אדרבה... תדבר עדכני... תדבר ענייני... תדבר אקטואלי... תספר סיפור יציאת מצרים... וכל הזמן תתרגם את זה למושגים שלנו!!! לא!! אתה לא צריך לשכתב את ההיסטוריה... אתה לא צריך לומר שהפירמידות היו בתוך הרשת... לא!! אתה יכול לספר את סיפור יציאת מצרים הכי אותנטי כמו שזה היה ולא לשנות... אבל עם העתק הדבק לדורנו אנו!!!

כן... בדיוק כמו שהם היו במצרים... והיו בטוחים שהם ישארו שם לעד... ככה גם אנחנו יושבים פה ובטוחים שהכל נגמר פה... ולילה אחד בהיר!!! ויהי בחצי הלילה או בחצי היום... פתאום הקב"ה יופיע ויוציא אותנו מהגלות... יפקח לנו את העיניים... הקב"ה יחבק אותנו בענני כבוד... וכל הגוים ירוצו לראות אותנו... אבל אנחנו נהיה מוקפים משש רוחות... והקב"ה יתן לו אוכל לתוך הפה... ולא נצטרך לדאוג לפרנסה... הבנת את הרעיון?? לא צריך בהכרח להפוך את סיפור יציאת מצרים לאקטואלי!!! יציאת מצרים יכולה להישאר במושגי יציאת מצרים... אבל עם השלכה והשוואה לעתיד... אני אגיד לך בכנות: ההבחנה הזו שינתה לי שנה שעברה את כל ליל הסדר!!! שנה שעברה לא היה לי מצב רוח בליל הסדר... למה?? ככה... לא היה לי מוויחין... ולא עזר לי כלום... ניסיתי להתלהב... ניסיתי להתרגש... ניסיתי לעורר את עצמי וגארנישט... ולמה?? כי נכון... לפני שלושת אלפים קרה מאורע מאוד מרגש... נ... מה זה עוזר לי עכשיו? עכשיו זה לא מרגש... ממש לא... אבל ברגע שפתאום הסתכלתי על סבתא שלי והיא אמרה לי: כן... גם באושוויץ חיכיתי למשיח ציט... ובעזרה"ש יהיה גאולה... פתאום קלטתי שאנחנו לא רק ספר תנ"כי על גאולת מצרים... אלא מדברים כאן על משהו עדכני... שעוד יכול להיות בלילה זה... וגם אם לא בלילה זה אבל זה יכול לקרות כל יום... פתאום התחברתי... זה נהיה חיוני... זה נהיה נוגע אלי... כן... עכשיו אין לי מצב רוח... ומאוד יכול להיות שעוד בערב הזה הקב"ה פותח את השמים ומחייך אלי ומאיר אלי מסוף העולם ועד סופו... מיד התעוררתי לחיים... זה נהיה נוגע אלי... זו הערה נחוצה ונכונה... טוב להעביר הלאה...

“

תקוע חמש דקות באמצע פסוק ראשון... ואילו חבר שלי כבר הגיע לה' אלוקים אמת... **מה ההבדל בינינו???** העניין הוא: שאני למדתי בש"ע שצריך לקרא ק"ש באימה וביראה ברתת ובזיע... וצריך גם שכל יום יהיו בעיניך כחדשים... וגם צריך לכון יחוד ה' ומסירות נפש... ואת כל הכוונות וההרגשים האלו אני דורש מעצמי לכון פעמיים ביום בלי ויתורים!!! והנה... אני יושב פה במעריב שגרת... עייף... לא מצליח להתרכז. ותחשוב שנדרש ממני להתעטף כולי באימה וביראה... ושהיו בעיני כחדשים וכו' וכו'. האם יש סיכוי שבין פיהוק לפיהוק אני אגיע להרגשים העמוקים האלו? **קשה להאמין!!! אבל אז הדרישה!!**

אז בדיוק כמו שאדם לוקח חדר שיש בו חום 30 מעלות... והוא דורש מהמזגן שיקרר את החדר עד 16 מעלות... כולנו מבינים שאין סיכוי שהטרמוסטט יעצור בשלב מסוים את המזגן... כי המזגן אף פעם לא יגיע ליעד הזה... **אז על אותו משקל בדיוק כאן:**

הסיבה שאני כבר חמש דקות תקוע פה באמצע הפסוק ראשון!!!

זה בגלל שהמוח שלי שלח פקודה כזו תובענית בכוונה ובהרגשים של הפסוק הראשון של ק"ש!!! שיש סיכויים קלושים שאני אצליח לעמוד בזה... וממילא אני כבר חמש דקות אוהז באמצע הפסוק ראשון... ועדיין הטרמוסטט לא נתן אישור ווי... שזה עבר בהצלחה ואפשר להמשיך...

לעומת זאת חבר שלי... הוא נורמלי... הוא יודע שצריך לכון למעלה ולמטה ולא רובע רוחות ושאין עוד מלבדו וזה... במילים אחרות הוא הפעיל את המזגן על 25 מעלות... מה הפלא שהוא כבר סיים ק"ש...

אותו סיפור בדיוק בשמונה עשרה... הסיבה שאני מאריך זה בגלל שאני מאוד חולם להתפלל בהתרגשות ובהתלהבות ובלב נשבר... ותכל'ס... זה לא כ"כ קורה... וכשזה לא קורה אז אני לא מסוגל לסיים את התפילה כי אני מרגיש כאילו לא התפללתי... הטרמוסטט לא מאשר לי שאכן התפילה בוצעה... ולכן אני נתקע ונתקע עד שהרגלים מזכירות לי שכנראה אני כבר עומד פה יותר מידי הרבה זמן ואין ברירה אלא לסיים... (אני כמובן מציג את זה בצורה מסוימת אבל זה לא רחוק מהמציאות... למבינים...) אם הזדהית עם התיאור שלי! אם נראה לך שנגעתי בנקודה... נו... אז מה עושים???

כאן יש שתי נקודות חשובות:

הנקודה הראשונה: צריך להיות ריאלי!!! ואסור לבן אדם לרמאות את עצמו ולהעמיס על עצמו משימות שהוא לא יכול לעמוד בהם (עכ"פ ביום יום)! גם אם בש"ע כתוב שצריך לקרא באימה וביראה ושהיו חדשים בעיניך... בסופו של דבר לב יודע מרת נפשו... ואם אתה יודע שאתה לא מסוגל ביום יום להרגיש את האימה ויראה הזו או להרגיש חדשים בעיניך... אז אין עניין להתעקש!! כי אם תתעקש ותדרוש מעצמך בכת... אז לא רק שלא תהיה יותר

החדר... מה אפשר לעשות... בשביל להפסיק לקרר הוא צריך לשמוע שהחדר קר... והיות ואין כאן טרמוסטט שיסמן לו וי... זה בסדר... חסל... אז הוא נאלץ להמשיך לקרר ולקרר בלי הפסקה... עד כאן נכון?? עד כאן מוכר???

על אותו משקל בדיוק אצלנו:

המוח שולח פקודה שעכשיו לילה וצריך לנעול את הדלת... עכשיו אני הולך לנעול את הדלת... מתי אני אגמור לנעול את הדלת?? בשביל זה יש מנגנון של טרמוסטט בתוך הנפש שהוא מסמן וי... זה בסדר... הדלת ננעלה... חזק וברוך... אתה יכול להמשיך הלאה... אבל מה קורה אם הטרמוסטט משום מה התקלקל... וכעת קבלתי פקודה לנעול את הדלת... אבל אין לי את הטרמוסטט שיתן את האישור ויסמן וי ויאמר לי זה בסדר הדלת ננעלה... ברגע שהטרמוסטט התקלקל אני כל הזמן ממשיך להיות נאמן לפקודה הראשונה... אני כל הזמן ממשיך לנעול את הדלת... כי בשביל להפסיק לנעול... אני צריך לשמוע שזה אכן ננעל... ואת האישור הזה קבלתי... כאן על קצה המזלג טמונה התופעה ששמה כפייתיות...

יוצא אם ככה: שכל הבעיה של כפיתיות נובעת מתקלה בטרמוסטט של הנפש!!! כעת מה שצריך לברר: איך מתקנים את הטרמוסטט???

אז שוב: כשמדובר בבעיה אמיתית... צריך לגשת לטיפול וזה לא בשביל מאמר חובבני... (גם המידע הזה שכתבתי כאן זה דבר ששמעתי ממישהו על קצה המזלג עם תאוריות שלי... ממש לא מקצועי ואמין... נא לקחת בערבון מוגבל...) אבל

כשזה מגיע ממקום של עבודת ה'... ומדובר באחד כזה שבדרך כלל לא סובל מכפיתיות וזה קורה לו רק ביחס למצוות ולדברים רוחניים... כאן יתכן שזה נובע דווקא ממקום בריא לגמרי... ושוב: הכל תאוריה!!! אם זה נשמע לך מה טוב... אם לא אז לא זכית...

אז ככה: אם אני אפעיל את המזגן על 16 מעלות... יש סיכוי רציני שהמזגן יעבוד ויעבוד והטרמוסטט לא יעצור אותנו אפילו פעם אחת... למה?? כי הטרמוסטט מקולקל?? **לא!!!** הטרמוסטט מצוין... רק מה?? היות והפעלת את המזגן על כזה קור... היות ואתה מצפה מהמזגן שיגיע לכאלו מעלות שהוא כמעט ולא יכול להגיע אליהם... ממילא הטרמוסטט כמעט אף פעם לא מגיע למצב שהוא יכול לסמן למזגן וי... כי המזגן אף פעם לא יצליח לרדת עד מעלה 16... זאת אומרת: אין פה בעיה אמיתית!! זה לא שיש פה בעיה בטרמוסטט או בעיה במזגן... הכל טוב... רק יש חוסר תיאום בין הציפיות ליכולת... והיות והמזגן אף פעם לא יוכל להגיע ליעד שהצבת לו... וממילא אף פעם הטרמוסטט לא יוכל לציין לו סטופ... הגעת ליעד... הבנת?? **והנמשל מאוד ברור מונבן מאלי:**

אני וחבר שלי... שנינו יראי שמים... שנינו יושבים אחד ליד השני בבית הכנסת וקוראים ק"ש... אני כבר

חסל סידור פסח... למה חסל? ולמה

לשיר את זה?

מה פשר ההכרזה הזו ש--חסל סידור פסח?? תסלח לי: זה כמו שמגיעים ומודיעים... זהו... נגמר האירוע... נא לפנות את השטח... מה יש?? למה צריך להכריז על סיום האירוע? בשלמא להכריז על תחילת האירוע אני מבין שצריך לדפוק על השלחן ולהתחיל: שלוש ארבע ו... מתחילים... אבל לסיים?? למה צריך להכריז על סיום??

אז זהו שכן... תקשיב טוב טוב:

אחת ממחלות הנפש הידועות והנפוצות זו תופעת הכפייתיות...

זו מחלה רשמית שע"פ רוב מי שיש לו את זה יש לו... ומי שלא לא... אבל בקרב הציבור החרדי... יש תופעה מעניינת שיש הרבה אנשים שדווקא לא סובלים באופן רשמי ממחלת הכפייתיות ובכל זאת... בנקודות מסוימות בייחס ליידישקייט יש להם תסמינים שמוכיחים על כפייתיות... לדוגמא: אני לא כפייתי... אני לא סוגר את הדלת עשר פעמים... וגם כשהצבעתי ג' לא בדקתי יותר מפעם אחת האם זה בטוח ג' ולא נ'... אבל כשאני מגיע לפסוק ראשון של ק"ש... אני לפעמים נתקע שם חמש דקות... לפעמים כן ולפעמים לא... לפעמים יותר לפעמים פחות... כך שלהגיד עלי שאני סובל מכפייתיות כרונית אתה לא יכול להגיד... וההרואה שזה לא בכל דבר... וזה גם לא תמיד... אבל אחרי הכל יש כאן מריח כאן משהו כפייתי... וכאלו יש הרבה מאוד חרדים... כל אחד והנערועו של... כל אחד והמקום שבו הוא נתקע "יותר ממה שהמשטרה מרשה..." והשאלה היא: מאיפה זה נובע?? ושוב: אם היינו צריכים לטפל במחלה ששמה כפייתיות זה כבר תורה שלימה... זה כבר ללכת לאיש מקצוע ולהתחיל טיפול... אבל כאן אני מדבר על משהו הרבה יותר נקודתי ושטחי... שאתה רואה שזה לא בעיה עמוקה... אז מה אפשר לעשות מול הכפייתיות הנקודתית החרדית?? **וההסבר בזה הוא כך:**

(בלי לקחת אחריות... זה רק הסבר נקודתי מאוד... מי שבאמת סובל מזה... ככל הנראה במאמר הזה הוא לא יצא ידי חובת השתדלות לטפל בעצמו...)

הרי כך: כיום כמעט בכל מכשיר חשמלי יש

טרמוסטט!!! מה התפקיד של הטרמוסטט?? לסמן וי!!! לדוגמא: המזגן קיבל פקודה לקרר את החדר... ומאז שהוא קיבל את הפקודה הוא זורק קור וזורק... מקרר ומקרר... עד שבשלב מסוים הטרמוסטט פתאום מסמן לו וי!!! זהו!! מזגן יקר: חזק וברוך... זה בסדר... המשימה הושלמה... החדר כבר קר... אתה יכול לפרוש לשעת חלון... זה התפקיד של הטרמוסטט!! לתת אישור שאכן הושלמה המשימה... וממילא אפשר לסיים אותה ולעצור!!

ומעתה: אם הטרמוסטט מקולקל... אז המזגן

ממשיך לקרר וממשיך ולא מפסיק... **למה?** כי הוא מצידו קיבל פקודה לקרר את החדר... וכל זמן שהוא לא שומע שהחדר אכן התקרר אז הוא נשאר נאמן לפקודה הראשונה שאומרת לו שצריך לקרר את

אבל לא לאבד את הראש! גם אתה וגם מן הדברי חיים מצאנו זיע"א שניכם משוררים בסוף ליל הסדר "חסל סידור פסח ככל משפטו וסידורו..." כן... אתה ומן הקדושת אהרן מבעלזא... שניכם קיימתם את אותה מצוה ושניכם יכולים לסיים את ליל הסדר בסיפוק ולציון: חסל!!! סיימנו!!!

למה אני כ"כ מדגיש את זה??? כי... כי משום מה הכניסו לי בראש שיש צדיקים בעלי מדרגה שבליל הסדר היו מגיעים עד השמים... הם היו עושים משהו בלילה... ואילו אני... יושב פה כמו איזה שנויז... ומקשיב לוורטים של האחיינית... ונלחם עם היין שנשפך לי על ההגדה...

אז זהו שלא!!! שנינו מבצעים פה ביצוע שמתחיל ונגמר בערב זה!!!

גם אני וגם רבן גמליאל מסיימים את הערב הזה בחסל!!! בשיגור!!!!!!!

הכפייטיות שלנו נובעת מזה שמרוב שאנחנו מחונכים שהיהדות היא אין סופית... אז אנחנו לא מספיק מקבלים שיש סוף לכל דבר... אנחנו כל הזמן בטוחים שיש יותר... וממילא אתה אף פעם לא גומר כלום...

אז זהו שלא!!! יש סוף לליל הסדר!!! ויש סוף לכל סוגיה בגמ'!!! יש סוף לכל מסכת!!! ויש סוף לכל חסד וגמילות חסדים!!! ויש סוף לכל סדר לימוד!!!!

אני חושב שאחת הטעויות הגדולות ביותר של בחור ישיבה שהוא לא מצוין לעצמו מתי הוא מסיים ללמוד!!! מי שלא יודע לסגור גמ'... מחר הוא לא יפתח אותה... מי שלא יודע למצות סוגיה ולדעת שזהו!!! מצינו את הסוגיה... הבנו אותה!!! מי שלא יודע לומר את זה... הוא אף פעם לא יתחיל להבין סוגיה... ואגב: זהו הסיבה שכ"כ חשוב לכתוב חבורה... כי חבורה אתה חייב לסיים!!! ואם אתה חייב לסיים... אז אתה מוכרח להיצמד לקיר ולהחליט שהנה... זה הפשט!!! ויש כאלו שאף פעם לא מסיימים... אף פעם לא מוכנים לדפוק על השולחן ולומר זהו!!! זה! זה! זה! המסקנה והלאה... זה לא טוב!!! זה לא בריא... זו הסיבה שביהדות דווקא יש עניין גדול מהמושג ששמו סיום!!! סיום מסכת!!! סיום החג! סיום השנה!!! כי חייבים לדעת שיש לכל דבר סיום!!!! התיחום מאוד קריטי בשבילנו... כמובן שמאמר זה מיועד עבור מי שזה נוגע אליו... יתכן מאוד שרוב הקוראים לא מבינים בכלל מה רצה המשורר וטוב שכן...

מה שבטוח... בסוף ליל הסדר כולנו נשורר חסל סידור פסח...

ועד אז לא נותר לנו אלא להתכונן ולהתמלאות ולהשתדל להכניס בתוך הזה את המקסימום רגש יהודי שאנחנו יכולים להכניס...

מה שהצלחנו טוב... ומה שלא עוד יותר טוב... בשביל זה יש לנו עסק עם תכא דרחמנא... רחמנא יגמור בעדנו... והוא בטח יעשה את זה יותר טוב מאיתנו... אגוטע שבת... ואגוטע יום טוב.

פרוהו כזה... והיא גם אף פעם לא מגיעה... צריך לתחם כל דבר!!! כמו שצריך לדעת ששבת מגיעה צריך לדעת שהיא הולכת!!! אז כמובן שזה מצער אותנו שהיא הולכת... אבל זה לא סתירה שזה מה שקורה... היא הולכת וצריך לדעת את זה. **אותו סיפור בליל הסדר...**

ליל הסדר מתחיל... כולנו יודעים ומכריזים שהוא מתחיל... אבל אנחנו גם יודעים להכריז שהוא נגמר... יש שיר מיוחד שאנחנו שרים: חסל!!! חסל סידור פסח!!! מה קרה??? למה צריך להגיד חסל סידור פסח??

מה העניין להכריז שהוא נגמר??

כי ליל הסדר זה משהו שצריך לעשות!!! ובשביל לעשות אותו צריך לדעת מה לעשות!!! ובשביל לדעת מה בדיוק לעשות... צריך לתחם אותו ולדעת איפה הוא מתחיל ואיפה הוא נגמר!!! אם לליל הסדר לא היה סוף... גם לא היה לו התחלה... בינינו... כל אלו שאתה רואה אותם מתחילים להתפלל בשעה 11 בבוקר... אתה יודע למה זה? כי בדרך כלל זה הסוג הזה שלא יודעים לסיים את התפילה... מי שלא יודע לסיים... גם לא יודע להתחיל... תחשוב על זה... זה בדוק ומנוסה... זה נשמע מאוד מאוד צדיקי לא לסיים... לא לגמור... כי אנחנו לא רוצים להיפרד מהמצוות... אנחנו רוצים כל הזמן להמשיך עוד ועוד ועוד... אבל אם היום אתה לא יודע לגמור... מחר אתה כבר לא תדע להתחיל...

ואיפה זה מאוד מאוד בולט???

מגיע עויבד ה' לפני חג הפסח... והוא מתחיל לקרא שיחות התחזקות על ליל הסדר... איזה דברים נעלים יש בלילה הזה... ואיזה השפעות מושפעות בלילה הזה וכו' וכו'... ואז הוא קרא עוד כמה סיפורים מברא הפרשה על נוראות הלילה הנשגב הזה... והוא גם קרא עובדות על צדיקים איזו עבודה נשגבה הייתה להם בלילה הזה... והכל קושט דברי אמת!!! אם זה לא היה אמת... לא היה שום בעיה... העניין הוא שזה באמת ככה... ואז הוא מגיע לליל הסדר קרבי... והוא לא יודע איך להשתלט על הלילה הזה... זה גדול עליו!!! הוא קרא כ"כ הרבה חומר בכזו רמה גבוהה... שהוא מאבד לגמרי שליטה... מי שמבין על מה אני מדבר שירים את היד??? **נו... באמת מה עושים???**

אז הההלווה... תרגע... שום דבר!!! הכל ברור!!!

אחרי שקראת את הכל... כעת תשכח את כל מה שקראת... תפתח שו"ע מנוקד ותקרא מילה במילה מה כתוב... מה צריך לעשות... הלכה למעשה וזהו!!! זה מה שצריך לעשות! זה תכא דרחמנא!!! זה שולחן של הקב"ה!!! כלומר: השלחן של ליל הסדר זה ארון חשמל שאתה פשוט צריך ללחוץ על כל כפתור בעתו ובזמנו... פרטים מדויקים בשולחן ערוך ואם תעשה כל מה שכתוב בשו"ע... זהו!!! חסל סידור פסח!!!

עשית את זה!!! סיימת את זה!!! זכית ללחוץ על הכפתורים הנכונים וכעת הטיל יצא לשיגור... ולא נותר לך אלא לרקוד חסל סידור פסח ולחכות לאלע אלע השפעות שירדו עליך מן השמים בזכות זה...

זה הכל!!! עכשיו... אחרי שאתה כבר עושה את זה... עכשיו: אם אתה רוצה אתה יכול לטפס במדרגות לפי העניין... לפי גודל ההשגה שלך...

צדיק... אלא אתה סתם נתקע... סתם תמצא את עצמך חולם באמצע ק"ש... כי המוח שלך נתן פקודה לקרא ק"ש... ואילו הטרמוסטט התובעני שלך לא נותן אישור שאפשר להמשיך הלאה... אז אתה סתם נתקע וחולם...

אותו סיפור בשמו"ע... לא נעים לי להודות... אבל אם אתה פעם תראה אותי מאריך בשמו"ע... אל תתלהב... זה נטו בגלל שאני חולם!!! ולמה אני חולם?? כי אני מאוד מאוד רוצה להתפלל בכוונה... ואני מאוד רוצה לבכות ולהרגיש קרוב לה'... ומי כמובן יודעים שהרגשות שלנו לא תמיד עובדות על לחיצת כפתור... ואז אני פשוט נתקע!!! למה?? כי המוח שלי שלח פקודה להתפלל... אבל הטרמוסטט עדיין לא מסכים לאשר שבאמת התפללתי... כי הטרמוסטט שלי דורש התרגשויות לא ריאליות... ואני תקוע שם בשמו"ע... ובמקום לדעת להתפלל כמו יהודי ולהאמין שכל תיבה בשמו"ע משוגרת לרקיע ובוקעת רקיעים... אני עדיין לא מספיק מרגיש שהתפללתי... לא נותר לי אלא לחכות לרגלים שיתחילו לכאוב או לשליח ציבור שיגמור את החזרת הש"ץ... שאז אני אקלוט שהגיע הזמן לסיים שמו"ע... מי שמבין על מה שאני מדבר... מבין אותי ממממממ... ואם אתה לא מבין על מה אני מדבר... אז עזוב... תגיד תודה... לא קשור אליך...

אז זהו!!! שמי שסובל מכפייטיות נקודתית במצוות מסוימות... זה בסה"כ נובע מיראת שמים ודרישה עצמית גבוהה מידי... ולכן צריך לתאם עמדות ולהחליט: או להנמיך ציפיות מעצמי... או באמת להשקיע ולהגיע לזה באמת... העיקר להיות מתואם עם היכולות שלך!!!

זה הדבר הראשון... הדבר השני... שאלין בעיקר חתרת:

מאוד מאוד חשוב לעשות סוף לכל מצוה!!! יש כאלו שמרוב שהם אוהבים משהו הם לא יודעים לסיים אותו... וזה בעוכריהם!!!!

את השבת קודש כולנו אוהבים... אנחנו ממחרים לבא לשבת ומאחרים לצאת... אנחנו עצובים ששבת הולכת מאיתנו... אבל!!! כמה שאנחנו עצובים וכמה שוי אבדה נפש... אנחנו יודעים לדפוק על השלחן ולהכריז על סיום השבת!!! כמו שיש לנו קידוש על כוס כדי להכריז בדומטיות על כניסת שבת... ככה יש לנו הבדלה על הכוס כדי להכריז על סיום השבת!!! ולכאורה מה העניין: בשלמא כששבת מגיעה... צריך להכריז בתרועת חצוצרות שהנה היא מגיעה... אבל כשהיא הולכת למה צריך להכריז שהיא הולכת?? בשלמא מלווה מלכה... טוב... ללוות זה דבר מוכבד... אבל הבדלה?? מה העניין להכריז על סיום הטקס?? ראית פעם חתונה שדופקים על השולחן ומכריזים על סיום המשחק??

מה התשובה?? דבר שאין לו סוף אין לו גם התחלה!!!

אם אנחנו רוצים שביום ששי הבא שבת תגיע!!! אנחנו צריכים לדעת עכשיו שהיא הולכת!!! אם היא רק מגיעה ולא הולכת... אז הכל נהיה כזה

בעשרים שנה האחרונות התחום של בריאות הנפש מאוד התפתח... יש עירנות לנושא ויש כלים להתמודדות מול כל בעיה נפשית... לרוב הבעיות הנפשיות מצאו איכשהו פתרון... **חוץ ממחלת נפש אחת ויחידה!!!!** שהיא מחלה שאף פסיכולוג בעולם עדיין לא הצליח לטפל בה!!!! גם הפסיכולוגים הכי גדולים בעולם שהצליחו להתגבר מול כל בעיה אחרת... אבל בעיניה הזו אין להם מה להציע... ולכן באמת אף פסיכולוג לא מוכן להתחיל לטפל עם הבעיה הזו כי הוא יודע שהכשולן מובטח מראש במאת האחוזים!! **תנחש מהי המחלת נפש הכי חשוכת מרפא ל"ע"?**

בן אדם שלא רוצה לעזור לעצמו!!!!

בן אדם שלא רוצה לעזור לעצמו... או לחילופין שלא מבין שיש לו בעיה... **זה המחלת נפש הכי קשה בעולם!!!!** אין אף פסיכולוג שהצליח עם קליינט שהגיע אליו **שלא מרצונו האישי!!!!** ולכן פסיכולוג הגון וכנה... השאלה הראשונה שהוא שואל את המטופל זה: למה באת לכאן??? אם המטופל עונה: לא יודע למה... פשוט אמרו לי לבא... ועשיתי טובה ובאתי... זו תהיה הפגישה האחרונה שלו עם הפסיכולוג!! הפסיכולוג ימשוך בתכפיו ויאמר: צר לי... אני לא אצליח לעזור לו... לא יצא מפה כלום...

זו הייתה ההנפקה שאפינה את גלות מצרים!!!!

כשעם ישראל היו במצרים... הם היו בתוך גלות... אבל זה לא היה סתם גלות... אלא זה היה **בו עה של גלות!** הם היו בתוך איזה מעטפת ששמה מצרים... שעטפה את כל האישיות שלהם... והם לא ידעו שיש בכלל משהו אחר... הם נולדו לתתוך המצב הזה... ומבחינתם זה מה שיש... אין משהו אחר... **זה ההבדל המהותי בין גלות מצרים לשאר הגלויות** בכל הגלויות הגוי עמד מול היהודי והציק לו... מירר לו את החיים... והיהודי פשוט סימן את הגוי... וסימן לו על הגב: **גלות!!!!** היהודי הבין היטב שהגוי הרשע הזה זה סממן מובהק של גלות... היהודי הבין מצוין שמה שקורה עכשיו זה לא מצב מתוקן!! **זה לא אמור להיאות ככה!!** אבל בגלות מצרים?? עם ישראל היו גוי בקרב גוי... הם היו מובלעים ברמ"ח וס"ה בתוך הבועה של הגלות... הם לא ידעו שאפשר בכלל אחרת... **ואתה יודע מה?? לוצור העניי... רק לשבר את האוזן... אני אגלה לך סוד:** כשפרעה ציווה את עמו כל הבן הילוד היאורה תשליכוה... האור החיים הקדוש מדייק: ש... שמי השליך את הילדים ליאור?? המצריים?? לא!!!! אלא מיי **היהודים בכבודם ובעצמם... הם בעצמם** היו משליכים את הילדים **שלהם** ליאור כי פרעה אמר... אתה בטח לא מבין איך?? אבל לי זה לא קשה... **מאוד פשוט לי איך!!!! אני מבין את זה מצויני!** אתה מוזמן לבא איתי בראמאדאן לארואת מילוני ערבים צמים ארבעים יום... מישוה הכריח אותם? מישוה מרעוב אותם בכח?? **לא!!!** אתה מוזמן לבא איתי לסיור בסוריה ולראות רבבות מחבלים שמוכנים למות הם וילדיהם ביחד למען דאע"ש... מישוה הכריח אותם?? לא!!!! מישוה משליך אותם ליאור?? לא!!!! אלא מאי?? יש להם איזה פרעה... שבסוריה קוראים לו דאע"ש או מוחמד... שהוא "עבד" עליהם שהוא נביא וכו' וכו'... והוא אומר להם: להתאבד!! והם כמו גויילמים הולכים אחריו באש ובמים... והם מוכנים להרוג את עצמם ואת הילדים שלהם בשביל לקיים את רצונו... נו... אחרי שיש דאע"ש בעולם... מה הבעיה להבין שבאותה מידה היה פרעה... שעם ישראל היו עבדים שלו בכל לב ונפש... הם היו שפוטים גמורים שלו... (למי שמבין מה זה עבד אמיתי...) ומה שהוא ציוה אותם הם עשו לא מפחד אלא **מאידיאל!!!! מאמונה! ממקום של שאהידיות!!!!** פרעה **לא התעלל** בעם ישראל! הוא פשוט **השפיע עליהם!** הוא השפיע על תוך תוכיות הנפש שלהם!!!! כשהוא אמר להם להשליך את הילדים שלהם ליאור... **הם בעצמם עשו את זה. מתוך אידיאל.** הם אפילו לא הבינו שיש פה משהו לא מתוקן... **עכשיו שלא תבין לא נכון:** כל לא הנו מהחיים... היה להם מאוד מאוד קשה להשליך את הילדים שלהם ליאור... וגם היה להם מאוד קשה לעבוד בפרך... אבל גם לארגון המדינה האיסלמית יש חיים מאוד קשים... גם הם סובלים מאוד מעצם ההתנהלות המזוכיסטית שלהם מול עצמם... אבל זה לא סתירה שהם משוכנעים במאת האחוזים שזה מה שצריך לעשות... ותכל'ס... בשורה התחתונה הם לא רוצים שזה יראה אחרת... **נו... עכשיו אתה מבין מה ההבדל בין השואה לבין**

גלות מצרים??

בשואה אף יהודי לא חשב שמה שקורה פה זה מצב מתוקן!!!! כשנגמרה השואה... כל היהודים הבינו שהאויב הסתלק ובאה הישועה!! וב"ה אנחנו "ניצול" שואה... **אבל במצרים??** גם כששערי מצרים נפתחו... ומשה רבינו אומר לעם ישראל... בואו... תצאו במצרים... אבל לא!! שמונים אחוז לא רוצים... שמונים אחוז לא רוצים להיות ניצולי מצרים... למה?? כי אנחנו "שיעים" בלב ונפש... אנחנו מאמינים בפרעה באמונה שלימה... אנחנו סובלים ממנו בשיטה!!!! הורגים את הילדים שלנו מתוך אידיאל קדוש!!!! הכל טוב... אין שום בעיה...

עד שפרעה לא מת... הם אפילו לא ניסו להתפלל על המצב שלהם... הם לא חשבו שיש על מה להתפלל... רק כשקרה הפרעה משהו... כשהוא הצטרע... והאמונה העיוורת ששמה פרעה התחילה קצת להתערער... אז משהו התחיל להתעשת אצל כל ישראל... משהו התחיל טיפה להתאפס באמונה השפוטה שלהם... והם התחילו טיפה להיות פנויים להיאנח... להבין שמשוה פה לא תקין... וגם זה בקושי בקושי...

ולכן!!!! הגלות שבה אנחנו נמצאים כעת... כדור אחרון... יש בה מאפיין שמאוד מזכיר את יציאת מצרים!!!! ולכן לא לחינם הברחה היא: **כימי צאתן מארץ מצרים אראנו נפלאות**... כי הגלות עכשיו... כדור אחרון... יקיר נקודת הגלות היא **גלות הנפש!!!!** שהנפש שלנו אפופה בתוך בועה שנולדנו לתוכה... אנחנו לא יודעים שיש אפשרות אחרת... מבחינתנו הכל טוב!!!! אין שום בעיה... ו... נכון... אין שום בעיה... אבל כשנצא מהבועה הזו פתאום נקלוט שאנחנו בעצמנו "חסידים" של הבעיות שלנו...
הגלות הגדולה ביותר כדור שלנו זה גלות הנפש!!!!

מה פירוש **גלות הנפש???** יש גלות מצרים- **שהמצרים** הגלו אותנו... יש גלות בבל- **שהבבלים** היגלו אותנו... ויש גלות הנפש--- **שהנפש שלנו בכבודה ובעצמה** היא זו שמגלה אותנו!!!! פחד פחדים... לכל אחד מאיתנו יש איזה משהו תקוע בראש... משהו תקוע בנפש והכל מתחיל ונגמר בנפש.

אני אתן לך דוגמא: רק בתור מדגם... כולם היום יודעים שיש היום בעיה של **מצוקת הדירור!** ואני חולק ואומר: מה פתאום!!!! אין שום מצוקת דירור... אני בתור צעוני שנוסע לירושלים ובמשך הדרך אני גומע 200 קילומטר... אני מעיד שיש המון המון מקום במדינת ישראל... אין שום מצוקת דירור... בואו... בואו לחרשי... בואו לאופקים... בואו לחיפה... לצפת... לטבריה... **אבל לא!!! יש מצוקה!!!!** אתם צודקים... יש בהחלט מצוקה... אבל איזה מצוקה?? מצוקת דירור?? לא!!!! **זה מצוקת ראשו!!!!** **הראש נמצא במצוקה!!!!** הראש לא מוכן להיפתח... הראש לא מוכן לצאת מהקופסא ולהבין שיש עוד מקומות בארץ... (אל תקח את הדוגמא הזו אישית... כי אף אחד לא שילם לי לעשות פה קידום מכירות של דירות... וגם אני לא בהכרח צודק... אבל הנה לך צורת הסתכלות שונה... שאצלך יכול להיות שזה מצוקה... ואילו בשינוי תפיסת מחשבה אפשר לעקור את כל המצוקה מהשרש) הנה לך דוגמא קלאסית לכל מיני מצוקות שיש לנו בחיים... שהמצוקה נקראת מצוקת דירור... בו בזמן שהמצוקה האמיתית נמצאת בפנים!! בראש!! אני מכיר בן אדם שיש לו מצוקה עם הילדים שלו... ממזה מצוקה... הוא לא מסתדר איתם... הוא כל היום נתקע איתם... אבל מי שמעורב בסוד העניינים יודע... שהמצוקה שלו זה לא עם הילדים... **אלא זה מצוקת היקר ראשו!** הוא לא מוכן לפתוח ראשו... והוא לא מוכן להקשיב ליועץ החינוכי שהסביר לו בפעם המיליון שאתה לא יכול לחנך את הילדים שלך באותו דפוס חינוך שחינכו אותך בעץ חיים בירושלים לפני חמישים שנה... והוא מתעקש!!!! הוא מתעקש שהוא הצודק והוא יודע איך לחנך וכולם טועים ואז בהחלט יש לו מצוקה... אבל עם מי?? עם הילדים...??? לא!!!! זה לא מצוקה עם הילדים... **זה מצוקה עם השכל!!!!**

זה מה שנקרא גלות הנפש!!!! הנפש שלנו... כשהיא נתקעת באיזושהי טעות והיא לא מוכנה להשתחרר מזה... היא יכולה להתגלות בתור אויב כזה מר... שלא מבייש שום גלות אחרת... אתה יכול לפגוש אנשים שנתקעים בחיים ומענישים את עצמם לא פחות מהאויב הכי אכזר שיש בעולם!!!! אתה יכול לפגוש בחור שכבר יכל ממזמן להיות מאושר בחיים... אבל יש לו כמה שגעונות שהוא מתעקש עליהם... ואם היית מתייחס לשגעונות האלו כאילו הם בן אדם זר... ה"אדם הזר" הזה היה נרשם בשיאים של אכזריות בפשעי אנושות... רק לשם שינוי... במקרה זה לא אדם הזר... אלא זה הנפש שלנו בכבודה ובעצמה... שהיא לפעמים נתקעת ומענישה אותנו... אהוו...

גלות הנפש מקבילה לגלות מצרים!!!!

כמו שבגלות מצרים הנפש של עם ישראל הייתה משועבדת בכל נימי נפשה... ככה גלות הנפש שמאוד מצויה בדורנו... היא אותו זן של גלות... גלות לכל דבר!!!! רק גלות מרצונו!!!! גלות מהמקום התקוע שבנו...

ובשביל זה!! בשביל זה הקב"ה נתן לנו מתנה פעם בשנה: **ליל שימורים הוא לה' להוציאם ממצרים הוא הלילה הזה שימורים לכל בני ישראל לדורותם** בפסוק הזה כתוב שחור ע"ג לבן ש--- **יש יציאת מצרים לדורות!!!!** יציאת מצרים היא לא סיפור נקודתי... היא לדורות... התורה אומרת: יש לדורות... כל מי שהנפש שלו נתקעת באיזושהי תקיעה אז יש אופציה לצאת!!!! יש אפשרות לקבל אשרת יציאה מגלות הנפש...

מה שנותר לנו לשאול זה: איך!!!! איך יוצאים?? התורה אומרת שיש אופציה לצאת...?? כן... מה התנאים לקבל את האשרת יציאה הזו?? **התשובה היא: לרצות!!!!**

דבר ראשון: לרצות!!!!

שוב חזרנו לאותה נקודה: מכל בעיה אפשר לצאת... אבל דבר ראשון: **להבין שאני בבעיה!!!!** להבין שהמצב שאני נמצא בו הוא לא מתוקן! להבין שמשוה פה צריך להשתנות... איך?? זה כבר תשאיר לרב"ש ע"ע... הקב"ה הוציא את עם ישראל ממצרים... הוא לא ציפה מהם לכולם... הוא לא התחשב בזה שהם עובדים ע"ז... הוא התעלם מזה שהם היו שקועים במ"ט שערי טומאה... אבל דבר אחר יחיד הוא דרש בכל תקופה:

תמצו לצאת!!!! מי שלא רצה לצאת נשאר שם!!!!

וככה זה לדורות... מכל בעיה אפשר לצאת... על כל בעיה אפשר להתפלל... לזעוק לה... ו... ותסמוך על הרב"ש שהוא יכול למלט אותך מכל מצוקה ומכל תסביכת נפשית... אבל קודם כל תרצה לצאת!!!! תבין שיש לך בעיה... לא ביקשו ממך שתדע מה הפתרון... אבל לפחות תדע שהמצב שאתה נמצא בו הוא לא מצב מתוקן...

יש אנשים שמרוב פחד להודות בכשלונות... או לחילופין מרוב פחד מלעשות שינויים מהותיים בחיים... או מכל מיני זעזועים למיניהם... לכן הם מעדיפים להיאחז במצב הקיים ולרמות את עצמם שהכל בסידר!!! ולא צריך לעשות שום דבר... וכוחרים להישאר תקועים במצב הנוכחי...

איזוני!!!! מפיחד לומר אבל מבחינה מסוימת אתה יותר גרוע מהחוטא הגדול ביותר!!!! כי לחוטא הגדול ביותר... גם אם הוא נמצא במ"ט שערי טומאה הקב"ה מוכן לעזור לו... הקב"ה מוכן להאדם אותו מהמצרים שבנו... ואילו אתה... שאתה לא רוצה לעזור לעצמך... אתה נועל לבו ידיך את הדלת שהצליחה להיפתח אפילו בפני הרשע הגדול ביותר!!!! זה הזמן!!!! בימי הפסח הממששים ובאים... זה זמן מסוגל לפתוח ראש... לנסות לפתוח כל מיני סירי לחץ ש... ש... שאנחנו לא מעיזים לפתוח אותם... לנסות לחשב מסלול מחדש... אין מה לפחד מהלחודות בכשלונות... **כי אתה יודע מי מפחד להודות בכשלונות??** גוי שאין לו אלוקים... הוא בעצמו אמון על גרסתו של פרויד שהאדם הוא יצור שסגור פי די אף... הוא באמת רועד מפחד להודות בכשלונו... כי זהו!!!! אין מה לעשות... אבל יהודי שמאמין שאפשר להשתנות... ויש בורא עולם שיכול לעזור לי להשתנות... אז... אז טעיתי... אז מה... אפשר להשתנות.